

w sprawie oceny programowej kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna prowadzonego na Uniwersytecie Gdańskim na poziomie studiów pierwszego i drugiego stopnia o profilu ogólnoakademickim

§ 1

Na podstawie art. 245 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 258 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.) Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej, po zapoznaniu się z opinią zespołu nauk humanistycznych, nauk o rodzinie i nauk teologicznych, raportem zespołu oceniającego oraz stanowiskiem Uczelni w sprawie oceny programowej kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna prowadzonego na Uniwersytecie Gdańskim na poziomie studiów pierwszego i drugiego stopnia o profilu ogólnoakademickim, wydaje ocenę:

pozytywną z okresem obowiązywania skróconym do 3 lat

§ 2

Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej stwierdza, że proces kształcenia realizowany na Uniwersytecie Gdańskim nie w pełni umożliwia studentom kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna osiągnięcie założonych efektów uczenia się dla studiów pierwszego i drugiego stopnia o profilu ogólnoakademickim.

Spośród kryteriów określonych w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 września 2018 r. w sprawie kryteriów oceny programowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1787), uszczegółowionych w załączniku nr 2 do Statutu Polskiej Komisji Akredytacyjnej, stanowiącego załącznik do uchwały nr 4/2018 Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 13 grudnia 2018 r. ze zm., kryteria:

1. konstrukcja programu studiów: koncepcja, cele kształcenia i efekty uczenia się,
2. realizacja programu studiów: treści programowe, harmonogram realizacji programu studiów oraz formy i organizacja zajęć, metody kształcenia, praktyki zawodowe, organizacja procesu nauczania i uczenia się,
3. przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie,
10. polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów

– zostały spełnione częściowo.

Wydanie oceny pozytywnej na okres 3 lat uzasadniają błędy i niezgodności w zakresie wymienionych wyżej kryteriów, które zostały spełnione częściowo:

W odniesieniu do kryterium 1:

Brak zgodności wszystkich efektów uczenia się z wymaganiami PRK i przyporządkowaniem kierunku do dyscyplin naukowych.

Nie wszystkie efekty uczenia się określone dla kierunku studiów odpowiadają właściwemu poziomowi PRK. Absolwent studiów pierwszego stopnia powinien wykazać się

„zaawansowaną, uporządkowaną chronologicznie i tematycznie wiedzę o historii dawnych i współczesnych ziem polskich”, ale w odniesieniu do historii powszechnej ma jedynie „znać wybrane zagadnienia (...) w ujęciu chronologicznym i tematycznym”. Jego wiedza o historii powszechnej (po trzech latach studiów) nie będzie zatem większa niż absolwenta szkoły średniej. Takie sformułowanie efektu uczenia się z grupy WG nie odpowiada wymaganiu określone dla 6 poziomu PRK, by była to wiedza zaawansowana. Analogicznie na studiach drugiego stopnia: absolwent „zna i rozumie w pogłębionym stopniu wybrane zagadnienia i procesy z historii Polski i Pomorza, rozumie w pogłębionym stopniu skomplikowane powiązania dziejów Polski i państw sąsiednich”, ale w odniesieniu do „dziejów i historii kultury Europy” posiada jedynie wiedzę „rozszerzoną i uporządkowaną”, co jest niezgodne z wymaganiami zdefiniowanymi dla 7 poziomu PRK.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia przygotowała nowe efekty uczenia się, które zasadniczo obejmują wszystkie kompetencje opisane w Polskiej Ramie Kwalifikacji z wyjątkiem umiejętności formułowania i rozwiązywania złożonych i nietypowych problemów oraz wykonywania zadań w warunkach nie w pełni przewidywalnych na studiach pierwszego i odpowiednio drugiego stopnia. Ponadto tylko w zakresie dyscypliny naukowej historia efekty uczenia się zakładają osiągnięcie w zaawansowanym stopniu wiedzy obejmującej wybrane fakty, obiekty i zjawiska oraz dotyczące ich metody i teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi, stanowiące podstawową wiedzę ogólną w dyscyplinach stanowiących podstawy teoretyczne kierunku, pomijając ten aspekt w odniesieniu do geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarki przestrzennej na studiach pierwszego stopnia i nauk o zarządzaniu i jakości na studiach drugiego stopnia, do których kierunek jest także przyporządkowany.

W odniesieniu do kryterium 2:

1. Niewłaściwie sformułowane treści programowe niezbędne do osiągnięcia efektów uczenia się z zakresu wiedzy.

Treści programowe określone w kartach zajęć w wielu przypadkach są niezwykle skromne i ograniczają się do hasłowego wyliczenia wybranych lub bardzo ogólnie sformułowanych zagadnień, wydarzeń, miejsc lub zjawisk. Korespondują zatem zwykle z efektami uczenia się z zakresu wiedzy, ale często nie umożliwiają osiągnięcia ich wszystkich. Np. treści programowe zajęć z historii i kultury Skandynawii to osiem tematów skoncentrowanych na dziejach społeczeństw i państw Skandynawii, podczas gdy efekty uczenia się z zakresu wiedzy przypisane do tych zajęć obejmują także „rozszerzoną i uporządkowaną wiedzę z zakresu dziejów i historii kultury Europy (...)”, „wybrane zagadnienia i procesy z historii Polski i Pomorza”, „skomplikowane powiązania dziejów Polski i państw sąsiednich, zwłaszcza państw skandynawskich”, „wiedzę o metodach i problemach oraz o warsztacie badawczym wybranych dziedzin historii, takich jak historia regionalna, społeczna, gospodarcza, kultury”. Podobnie dziesięć zagadnień wymienionych hasłowo w karcie zajęć *wybrane atrakcje turystyczne Pomorza Gdańskiego* (np. „muzea, zabudowa miejska, obiekty sakralne, Trójmiejski Park Krajobrazowy, kurorty i miejscowości nadmorskie”) nie umożliwi osiągnięcia jednego z dwóch efektów uczenia się z zakresu wiedzy przypisanych do tych zajęć: „student zna zagrożenia dla dziedzictwa kulturowego i naturalnego Pomorza Gdańskiego, rozumie znaczenie turystyki zrównoważonej i proekologicznych form rozwoju turystyki dla ochrony dziedzictwa kulturowego i środowiska naturalnego regionu do atrakcji turystycznych Pomorza Gdańskiego”. Także skondensowane do jednego zdania

treści programowe wykładu z historii i kultury państw basenu Morza Śródziemnego („Rejon śródziemnomorski w aspekcie geograficznym, cywilizacyjnym, kulturowym, społecznym, dziedzictwo śródziemnomorskie na przestrzeni dziejów”) pozostają bez związku z założeniem, że po zaliczeniu wykładu osoba studiująca „zna i odróżnia zróżnicowane typy źródeł, potrafi je analizować” oraz „zna metodologię, założenia badawcze, warsztat naukowy służący do badań w zakresie historii i kultury regionu M. Śródziemnego”. Pięć zagadnień określonych w treściach programowych zajęć *podstawy finansowania projektów*, mówiących o przygotowaniu projektów, ich ocenie i zarządzaniu nimi, ryzykach w realizacji projektów i wyborze optymalnych źródeł ich finansowania, nie zapewni studentom opanowania zaawansowanej wiedzy „na temat struktury rynku turystycznego, w tym kluczowych graczy, segmentów rynku oraz mechanizmów kształtujących popyt i podaż w turystyce” ani „potencjalnych dostawców kapitału do realizacji projektu”.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia przystąpiła do formułowania treści programowych w powiązaniu z nowymi efektami uczenia się. Uczelnia załączyła przykładowe wzorcowe sylabusy, które nie w pełni potwierdzają skuteczność przyjętej metody, nadal bowiem opis treści programowych charakteryzuje się dużą enigmatycznością, np. dla prowadzonych w formie ćwiczeń zajęć *cywilizacja czasów średniowiecza (historia, kultura, sztuka)*, które zaplanowane są w wymiarze 60 godzin z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich i studentów, treści programowe to: „Europa barbarzyńska, kultura karolińska, społeczeństwo feudalne, Bizancjum, powstanie islamu, papieństwo i ruch reformatorski w Kościele, wyprawy krzyżowe, herezje, komuny miejskie, kultura europejska do XIII w. Zajęcia składają się z dyskusji i pracy z tekstami źródłowymi. 4 godz. zajęć terenowych”, a treści programowe ćwiczeń *edukacyjne walory krajoznawstwa i turystyki historycznej* (30 godzin) obejmują 6 punktów.

2. W przypadku wielu zajęć brak treści programowych niezbędnych do osiągnięcia efektów uczenia się z zakresu umiejętności.

Zdarzają się też takie zajęcia, dla których celowo treści programowych w karcie zajęć nie określono (np. w karcie zajęć *podstawy hotelarstwa* informuje się studentów, że „treści programowe, kryteria oceny, wykaz literatury są każdorazowo wyznaczane przez prowadzącego, w zależności od poruszanych zagadnień”). O ile treści programowe niezbędne do osiągnięcia efektów uczenia się z zakresu wiedzy występują przynajmniej w formie okrojonej, o tyle w wielu kartach zajęć brak treści programowych pozwalających na osiągnięcie efektów uczenia się z zakresu umiejętności i kompetencji społecznych. W większości przypadków w ogóle nie określono treści, które niezbędne są do opanowania umiejętności, zarówno tych generycznych, jak i specyficznych, związanych z dyscyplinami naukowymi lub aktywnością zawodową.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia przystąpiła do formułowania treści programowych w powiązaniu z nowymi efektami uczenia się. Uczelnia załączyła przykładowe sylabusy, które nie w pełni potwierdzają skuteczność przyjętej metody. Nadal treści programowe odnoszą się do osiągnięcia efektów uczenia się z zakresu wiedzy z pominięciem treści, które niezbędne są do opanowania umiejętności, zarówno tych generycznych, jak i specyficznych, związanych z dyscyplinami naukowymi lub aktywnością zawodową. Uczelnia stanęła też na stanowisku, że treści programowe to „tematy

poszczególnych zajęć lub grup zajęć, a nie lista umiejętności, gdyż te znajdują się w opisie efektów uczenia się”. Uczelnia pomija w tym zakresie wymagania określone w prawie powszechnie obowiązującym, zgodnie z którym w programie studiów określa się efekty uczenia się i treści programowe zapewniające uzyskanie tych efektów. Mając na uwadze, że załączone sylabusy zajęć nie obejmują opisu metod dydaktycznych, program studiów nie niesie informacji, w jaki sposób zostanie osiągnięta część przyjętych dla kierunku efektów uczenia się.

3. Zbyt mała liczba godzin zajęć w formach aktywizujących studentów, zapewniających osiągnięcie efektów uczenia się powiązanych z dyscyplinami, do których przyporządkowano kierunek studiów.

Na obu poziomach studiów zajęć w formach sprzyjających aktywności studentów jest więcej niż wykładów, ale w grupie zajęć związanych z dyscyplinami, do których przyporządkowano kierunek studiów, proporcje te zmieniają się na korzyść tych ostatnich. Na studiach pierwszego stopnia na wykłady przeznaczono 960 godzin, a na wszystkie formy aktywizujące tylko 660 godzin (510 godzin ćwiczeń, 30 godzin laboratoriów, 120 godzin seminariów). Pozostałe zajęcia, którym przypisano formę ćwiczeń, to lektoraty z języków obcych (łącznie 240 godzin), zajęcia z wychowania fizycznego (60 godzin) i praktyki zawodowe (160 godzin). Na studiach drugiego stopnia wykłady z zakresu dyscyplin, do których przyporządkowano kierunek, to 435 godzin, a zajęcia w formie aktywizującej – 305 godzin, w tym: 155 godzin ćwiczeń, 30 godzin laboratorium i 120 godzin seminariów. Pozostałych 200 godzin ćwiczeń to 120 godzin lektoratów i 80 godzin praktyk. Przeznaczono zatem zdecydowanie więcej czasu na zajęcia skoncentrowane na osiąganiu efektów z obszaru wiedzy niż z zakresu umiejętności, choć te ostatnie zdecydowanie trudniej osiągnąć w ramach pracy własnej.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała, że zdecydowała o wprowadzeniu od roku akademickiego 2026/2027 dodatkowych zajęć aktywizujących studentów w postaci ćwiczeń, np. na studiach pierwszego stopnia *zarządzanie w turystyce*, a na studiach drugiego stopnia *skuteczny menadżer*, co zostało potwierdzone projektem nowego programu studiów. Uczelnia wyjaśnia też, że część zajęć realizowanych w formie wykładów ma faktycznie metodyczną formę tzw. wykładu konwersatoryjnego, przy czym w aktualnym systemie informatycznym nie ma technicznej możliwości wyboru takiej formy zajęć, ale informację tę można uzupełnić w polu *Informacje dodatkowe*.

4. Brak spójności między formami zajęć i metodami dydaktycznymi.

Nie zawsze metody dydaktyczne są adekwatne do formy zajęć. W przypadku wielu wykładów w kartach zajęć deklaruje się stosowanie aktywizujących metod pracy ze studentami, np. podczas wykładu z ochrony przyrody i środowiska stosuje się nie tylko metody podające (wykład konwersatoryjny, wykład z prezentacją multimedialną), ale także pracę pisemną i metodę projektu. Zapis sugeruje, że studenci przygotowują trzy rodzaje projektów: badawczy, wdrożeniowy i praktyczny, co w ciągu 30 godzin zajęć jest nierealne. Z kolei na wykładzie z historii i kultury Europy Środkowo-Wschodniej stosowane są gry symulacyjne oraz rozwiązywanie zadań, na 15-godzinnym wykładzie z zarządzania projektami w działalności małego przedsiębiorstwa turystycznego zaś oprócz metody projektu wykorzystuje się i pracę w grupie.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała, że zamierza przeprowadzić systematyczny przegląd sylabusów, co pozwoli na zapewnienie spójności między formami zajęć i metodami dydaktycznymi. Jednocześnie załączone do odpowiedzi wzorcowe sylabusy nie obejmują opisu metod dydaktycznych, nie jest więc jasne, na czym ten proces będzie polegał. Jednocześnie Uczelnia stanęła na stanowisku, że w sylabusach (starego typu) wyraźnie zaznaczono, że metodą pracy na wspomnianych zajęciach jest wykład konwersatoryjny, często połączony z dyskusją, zakładający aktywny udział studentów w tych zajęciach, o czym też świadczą kryteria oceny, uwzględniające poziom tej aktywności.

5. Niewłaściwe sformułowanie efektów uczenia się dla praktyk zawodowych.

Efekty uczenia się określone dla praktyk zawodowych na studiach pierwszego stopnia (*praktyka zawodowa I i II*) są tożsame, choć każde z tych praktyk zaliczane są osobno i rozliczane na innym etapie studiów (*praktyka zawodowa I* zaliczana jest na II roku studiów, *praktyka zawodowa II* na III roku studiów). Oznacza to, że student, który zaliczył 80 godzin praktyk zawodowych po 2 semestrze studiów i tym samym osiągnął wszystkie założone dla tych praktyk efekty uczenia się, ponownie osiąga je po 4 semestrze studiów, co czyni te praktyki zbyt ciężkimi. Tak zdefiniowane dla praktyk zawodowych efekty uczenia się nie uwzględniają oczekiwanego po kolejnych etapach studiów progresu wiedzy i umiejętności studentów. Zarówno na studiach pierwszego, jak i drugiego stopnia efekty uczenia się dla praktyk zawodowych są jedynie formalnym i mechanicznym uszczegółowieniem efektów zdefiniowanych dla kierunku studiów (np. do efektu określonego dla kierunku na studiach pierwszego stopnia: „student zna i rozumie podstawowe zagadnienia związane z funkcjonowaniem rynku turystycznego oraz różnymi formami przedsiębiorczości w turystyce” dodano: „zwłaszcza tymi związanymi z wykonywaną praktyką zawodową”). Są więc bardzo ogólne, niejasne i w niektórych przypadkach nierealistyczne. Przykładowo: efekt „wykorzystując różne kanały i techniki komunikacyjne student potrafi komunikować się w języku polskim i/lub angielskim przygotowując wystąpienia ustne i prace pisemne dostosowane do potrzeb pracodawcy z użyciem specjalistycznej terminologii z zakresu dyscyplin nauki właściwych dla krajoznawstwa i turystyki historycznej” jest niejasny, bo nie wskazuje ani wprost, ani pośrednio, o które dyscypliny naukowe chodzi (właściwe dyscypliny to niekoniecznie te dyscypliny, do których przyporządkowano kierunek studiów). Jest też nierealistyczny, bo w ciągu dwóch tygodni praktyk (80 godzin) mało który student otrzyma od pracodawcy polecenie przygotowania „wystąpienia ustnego lub pracy pisemnej”, a student, który ukończył dopiero drugi semestr studiów, nie posługuje się jeszcze specjalistyczną terminologią naukową.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała, że zdecydowała o konieczności przeglądu i modyfikacji efektów uczenia się zdefiniowanych dla praktyk, tak aby stały się one w pełni jasne i realistyczne oraz uwzględniały na studiach pierwszego stopnia progres wiedzy i umiejętności pomiędzy kolejnymi etapami praktyk i etapami studiów. Uczelnia nie przedstawiła jednak projektu nowych efektów uczenia się.

6. Brak treści programowych praktyk zawodowych.

W myśl porozumienia w sprawie prowadzenia praktyk zawodowych, podpisywanego przez Uczelnię i podmiot, w którym praktyka konkretnego studenta będzie realizowana, praktyki

„będą odbywane zgodnie z programem praktyk określonym przez Uczelnię, stanowiącym załącznik do niniejszego porozumienia”. Z kolei Regulamin studenckich praktyk zawodowych nakazuje dołączyć program praktyk do wystawianego przez Uczelnię skierowania na praktykę. W żadnym z przedstawionych przez Uczelnię porozumień i skierowań takiego załącznika nie było, co oznacza, że w żadnym z tych przypadków nie określono szczegółowego programu praktyk, uwzględniającego z jednej strony efekty uczenia się określone dla danych praktyk, z drugiej – specyfikę działalności podmiotu, w którym praktyka się odbywała. Nie określono tym samym treści programowych praktyk. Pośrednio na konieczność ich każdorazowego sformułowania wskazuje zapis w karcie praktyk zawodowych na studiach drugiego stopnia, mówiący o tym, że treści programowe są „zależne od miejsca odbywania praktyki”.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnię przedstawiła ramowy program praktyk, który nie stanowi części programu studiów, lecz jest odrębnym dokumentem podpisanym przez kierownika praktyk. Program ten określa treści programowe, ale bez efektów uczenia się, do których osiągnięcia mają one prowadzić.

7. Brak systemu monitorowania i ewaluowania praktyk zawodowych z udziałem studentów.

Ani Regulamin studenckich praktyk zawodowych, ani Zasady realizacji obligatoryjnych praktyk studenckich na Wydziale Historycznym UG nie przewidują monitorowania przebiegu praktyk zawodowych (np. za pomocą hospitacji) ani ich ewaluacji z udziałem studentów. Ci ostatni za pośrednictwem swoich przedstawicieli w radzie programowej kierunku uczestniczą jedynie w opiniowaniu zasad odbywania praktyk zawodowych oraz pracy opiekuna i kierownika praktyk.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnię poinformowała, że w ramach ewaluacji praktyk od roku akademickiego 2025/2026 dyrekcja Instytutu Historii w uzgodnieniu z radą programową przygotowuje ankietę online na wejście i po zakończeniu praktyk, którą będą wypełniać zarówno studenci, jak i opiekunowie praktyk w instytucjach.

W odniesieniu do kryterium 3:

1. Nieselektywne zasady rekrutacji na studia drugiego stopnia.

Na studia drugiego stopnia przyjmowani są absolwenci wszystkich kierunków studiów. Tak określone zasady rekrutacji na studia drugiego stopnia nie zapewniają kandydatów o kwalifikacjach wstępnych umożliwiających osiągnięcie zakładanych efektów uczenia się, wychodząc z fałszywego założenia, że możliwe jest uzupełnienie kompetencji osiąganych podczas sześciosemestralnych studiów pierwszego stopnia obejmujących w zaawansowanym stopniu wiedzę w odniesieniu do wybranych faktów, obiektów i zjawisk oraz dotyczących ich metod i teorii wyjaśniających złożone zależności między nimi, stanowiących podstawową wiedzę ogólną z zakresu dyscyplin naukowych tworzących podstawy teoretyczne kierunku (zwłaszcza historii), w trakcie realizacji programu studiów drugiego stopnia.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnię opracowała projekt zmian w zasadach rekrutacji na studia drugiego stopnia na kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna od roku 2026/2027, promujący absolwentów, którzy ukończyli studia pierwszego stopnia przyporządkowane „do dyscypliny historia jako dyscypliny wiodącej

bądź jednej z dyscyplin poprzez dodatkowe punkty w rekrutacji”. Przyjęte rozwiązanie nadal nie zapewnia kandydatów, którzy posiadają zaawansowaną wiedzę w dyscyplinie naukowej historia, a jedynie gwarantuje im czołowe miejsca na liście rankingowej.

2. Brak osadzenia części prac dyplomowych w dyscyplinie historia.

W przypadku prac dyplomowych część z nich nie została przygotowana w dyscyplinie historia ani zgodnie z wymaganiami określonymi dla kierunku. Ich problematyka nie ma charakteru historycznego, np. „Kostką i pionkiem po Mapie Świata – gry planszowe i turystyka”; „Wzajemne uwarunkowania branży turystycznej i lotniczej na podstawie wybranych wydarzeń o charakterze naturalnym, promocyjnym, społeczno-politycznym ostatniego dwudziestolecia”; „Negatywny wpływ turystyki masowej. Wybrane przykłady”; „Atrakcyjność turystyczna Anglii północnej”. Nie zostały w nich zastosowane właściwe dla historii metody i techniki badawcze ani krytyczna analiza źródeł. Autorzy prac nie odróżniają literatury od źródeł historycznych, a bibliografia nie obejmuje aktualnej literatury naukowej dotyczącej opisywanego tematu. Należy przy tym jednocześnie podkreślić, że wśród losowo wybranych prac dyplomowych na studiach pierwszego i drugiego stopnia znajdowały się również prace, które powstały w dyscyplinie historia i potwierdzają osiągnięcie przez studentów w zaawansowanym lub pogłębionym stopniu (zależnie od poziomu studiów) wiedzy obejmującej wybrane fakty, obiekty i zjawiska oraz dotyczące ich metody i teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi, stanowiące podstawową wiedzę ogólną z zakresu historii oraz wybrane zagadnienia z zakresu wiedzy szczegółowej w tej dyscyplinie.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała, że od 1 czerwca 2025 r. na Uniwersytecie Gdańskim został wprowadzony system e-dyplomowania, który zmienił dotychczasowy przebieg całej procedury dyplomowania. Przewidziana jest w nim ścieżka zatwierdzania tematyki prac dyplomowych. Procedura ta pozwoli na ściślejszą kontrolę prac dyplomowych powstających na kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna, tak aby mieściły się w ramach dyscypliny historia. Praktyka ta będzie uzupełnieniem dotychczasowej nieskutecznej formuły, tj. prezentowania tematyki prac na corocznym posiedzeniu Rady Instytutu Historii. Ponadto rada programowa zarekomendowała wprowadzenie od cyklu kształcenia 2026/2027 podziału na grupy o dwóch stopniach zaawansowania na nowych zajęciach *warsztat badawczy historia*. W grupie pierwszej zajęcia realizowaliby studenci, którzy ukończyli studia pierwszego stopnia przyporządkowane do dyscypliny historia jako wiodącej, a pozostali studenci uczęszczaliby do grupy drugiej. Taka formuła w zamierzeniu Uczelni wzmocni umiejętności warsztatowe studentów w zakresie badań historycznych i tym samym umożliwi powstanie prac dyplomowych osadzonych jednoznacznie w dyscyplinie historia. Dla studentów studiów pierwszego stopnia fundamentem ich umiejętności warsztatowych w obszarze badań historycznych będą nowe zajęcia *wstęp do badań historycznych*, wprowadzone w miejsce *wstępu do badań humanistycznych*. Uczelnia nie przedstawiła dowodów na skuteczność przyjętych rozwiązań, choćby w postaci zatwierdzonych tematów prac dyplomowych realizowanych w trwających cyklach kształcenia, zwłaszcza na studiach drugiego stopnia, na których seminarium dyplomowe trwa cztery semestry.

W odniesieniu do kryterium 10:

1. Nieefektywne wdrożenie na kierunku zasad uczelnianego systemu zapewniania jakości kształcenia, implikującego wprowadzenie skutecznych działań naprawczych w odniesieniu do programu studiów i jego realizacji i skutkującego podniesieniem jakości kształcenia na kierunku.

W Uczelni zostały formalnie przyjęte i są stosowane zasady projektowania, zatwierdzania i zmiany programu studiów, które jednak wobec kierunku nie okazały się skuteczne, co poskutkowało sformułowaniem w raporcie zespołu oceniającego propozycji uznania kryteriów 1–3 za spełnione częściowo.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała, że Wydział Historyczny podjął szereg działań mających na celu spełnienie kryterium 10 oraz trwałe wzmocnienie skuteczności wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia. W ich rezultacie wprowadzono okresową ocenę *ex post* prac dyplomowych oraz rozszerzono skład rady programowej kierunku w celu zapewnienia reprezentatywności wszystkich dyscyplin naukowych, do których kierunek jest przyporządkowany, z uwzględnieniem perspektywy interesariuszy zewnętrznych. Działania te przyjęły właściwy wektor, ale nie zapewniły skutecznych działań naprawczych w zakresie części nieprawidłowości zdiagnozowanych przez zespół oceniający, w tym odnoszących się do efektów uczenia się, treści programowych, doboru metod dydaktycznych, praktyk zawodowych, dyplomowania i rekrutacji. Przyjęty kalendarz działań naprawczych wskazuje na ich zakończenie w roku akademickim 2026/2027.

2. Brak trwałości działań naprawczych wynikających z poprzednich ocen PKA.

Jakość kształcenia na ocenianym kierunku podlega cyklicznym zewnętrznym ocenom jakości kształcenia dokonywanym przez PKA, których wyniki są publicznie dostępne. Choć Uczelnia deklaruje, że na funkcjonowanie na ocenianym kierunku systemu zapewnienia jakości kształcenia istotny wpływ miały zalecenia Polskiej Komisji Akredytacyjnej wydane w wyniku wizytacji przeprowadzonej w 2018 r., to wyniki tej oceny nie zostały jednak w pełni wykorzystane do doskonalenia procesu kształcenia, a opisane w ówczesnym raporcie nieprawidłowości, dotyczące na przykład doboru form zajęć, punktacji ECTS i procesu dyplomowania, nie zostały w sposób trwały usunięte.

W odpowiedzi na raport zespołu oceniającego Uczelnia poinformowała o działaniach scharakteryzowanych w punkcie 1, co jej zdaniem zapewnia trwałość wprowadzonych działań naprawczych i potwierdza ich systemowy charakter. Skuteczność tych procedur będzie możliwa do oceny po upływie 3 lat.

Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej zobowiązuje uczelnię wymienioną w § 1 do realizacji następujących zaleceń:

W odniesieniu do kryterium 1:

Zaleca się zapewnienie zgodności wszystkich efektów uczenia się z wymaganiami PRK i przyporządkowaniem kierunku do dyscyplin naukowych.

W odniesieniu do kryterium 2:

1. Zaleca się sformułowanie treści programowych w zakresie wiedzy w sposób zapewniający osiągnięcie efektów uczenia w tej kategorii.

2. Zaleca się sformułowanie treści programowych niezbędnych do osiągnięcia efektów uczenia się z zakresu umiejętności.
3. Zaleca się zwiększenie liczby godzin zajęć w formach aktywizujących studentów, zapewniających osiągnięcie efektów uczenia się powiązanych z dyscyplinami, do których przyporządkowano kierunek studiów.
4. Zaleca się zapewnienie spójności między formami zajęć i metodami dydaktycznymi.
5. Zaleca się sformułowanie efektów uczenia się dla praktyk zawodowych, tak aby stały się one w pełni jasne i realistyczne oraz uwzględniały na studiach pierwszego stopnia progres wiedzy i umiejętności pomiędzy kolejnymi etapami praktyk i etapami studiów.
6. Zaleca się sformułowanie dla praktyk zawodowych treści programowych zapewniających osiągnięcie efektów uczenia się określonych dla tej formy zajęć.
7. Zaleca się wprowadzenie systemu monitorowania i ewaluowania praktyk zawodowych z udziałem studentów.

W odniesieniu do kryterium 3:

1. Zaleca się wprowadzenie selektywnych zasad rekrutacji na studia drugiego stopnia.
2. Zaleca się zapewnienie, zgodnie z zasadami dyplomowania, osadzenia wszystkich prac dyplomowych w dyscyplinie historia.

W odniesieniu do kryterium 10:

1. Zaleca się efektywne wdrożenie na kierunku zasad uczelnianego systemu zapewniania jakości kształcenia, implikującego wprowadzenie skutecznych działań naprawczych w odniesieniu do programu studiów i jego realizacji i skutkującego podniesieniem jakości kształcenia na kierunku.
2. Zaleca się wprowadzenie mechanizmów zapewniających trwałości działań naprawczych wynikających z ocen PKA.

Pozostałe kryteria zostały spełnione.

§ 3

Zalecenia powinny być zrealizowane w terminie do końca roku akademickiego poprzedzającego rok, w którym przeprowadzone zostanie kolejne postępowanie oceniające, wskazany w § 4.

§ 4

Z uwagi na zaistnienie okoliczności przewidzianych w ust. 3 pkt 2 załącznika nr 3 do Statutu kolejne postępowanie oceniające na kierunku krajoznawstwo i turystyka historyczna na uczelni wymienionej w § 1 nastąpi w roku akademickim 2028/2029.

§ 5

1. Uczelnia niezadowolona z uchwały może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, należy kierować do Polskiej Komisji Akredytacyjnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia uchwały.
3. Na składającym wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy ciąży, na podstawie art. 245 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, obowiązek zawiadomienia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o jego złożeniu.

Uchwała nr 7/2026
Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej
z dnia 15 stycznia 2026 r.

§ 6

Uchwałę Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej otrzymują:

1. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
2. Rektor Uniwersytetu Gdańskiego.

§ 7

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Polskiej Komisji Akredytacyjnej